

Đề bài:

Em hãy kể về
một cuộc gặp gỡ
đáng nhớ nhất
giữa em và một
người không quen.
Từ đó đã giúp em
và bạn ấy trở
thành những
người bạn tốt.

Bài làm 1

Chiều nào cũng vậy, sau tiếng trống tan học là tôi hòa vào dòng người xuôi ngược trên đường về nhà.

Đường phố lúc này thật tấp nập vì giờ tan học cũng là giờ các cô chú cán bộ, công nhân tan sở ra về. Xe cộ qua lại như mắc cửi, tiếng còi inh ỏi xin đường.

Mải nhìn hai chiếc xe máy đụng vào nhau, tôi vấp và làm ngã một em bán vé số. Tôi vội vàng đỡ em ngồi dậy, em mặc chiếc sơ mi cũ, với cái quần ngắn cũn cỡn trông rất ngộ nghĩnh... Có điều, tôi làm ngã em nhưng em không hề phàn nàn câu nào, lấy tay phủi quần áo rồi kiểm lại tập xổ số trong tay.

Đề an ủi em, tôi mua cho em một tấm vé hai ngàn. Em cầm tiền rồi đưa vé số cho tôi và thân nhiên bước đi... Tôi bước theo em, hỏi:

– Anh làm em ngã có đau không?

– Đau gì mà đau...

Em trả lời một cách cứng cỏi, lơ đãng. Tôi hỏi tiếp:

– Em bao nhiêu tuổi rồi?

– Chín!

Em vẫn trả lời nhát gừng. Chính cách trả lời đó làm tôi tò mò, đúng hơn là thắc mắc muốn biết con người này như thế nào mà có vẻ lầm lì nhưng dễ thương.

Tôi nhìn mặt em một lần nữa. Một gương mặt tròn, có đôi mắt to, đen láy. Mái tóc thì đỏ cạch nhưng cái miệng thì rất xinh, có đôi môi đỏ tươi tự nhiên.

Đi với nhau một quãng đường khá dài mà chẳng hiểu thêm được gì về em. Cho đến khi sắp chia tay, em mới hỏi tôi:

– Nhà anh có cổng ra vào có mái che không?

– Có, nhà anh gần đây thôi.

Em lẳng lặng theo tôi đến cửa ra vào thì dừng lại ngắm nghía cái cổng rồi đề nghị với tôi:

– Tối nay, anh cho em ngủ ở đây nhé!

Từ đó, các buổi tối khoảng 9 giờ em về ngủ nhờ ở cái cổng đó. Và từ đó tôi mới biết cha mẹ em đã chết về bệnh AIDS. Em tìm đường lên Thành phố Hồ Chí Minh nhờ người bà con nghèo nhận cho em đi bán vé số.

Tôi đề nghị với mẹ tôi cho em vào ngủ ở mái hiên nhà. Em ngần ngại mãi mới chịu nghe lời. Đồ đạc của em chỉ có một túi du lịch cũ đựng vài bộ quần áo cũ. Em mới học lớp 2 thì bỏ học. Nhưng em biết rất nhiều ngoài xã hội... Thỉnh thoảng tôi ngồi nói chuyện với em rất lâu...

Chúng tôi đã thành đôi bạn bất kể hoàn cảnh sống và hoàn cảnh gia đình khác nhau như thế nào!

Bài làm 2

Em nhận từ tay tôi nắm kẹo rồi cho ngay vào túi. Tôi nói em ăn đi, em bảo để dành. Tôi biết với một “món quà” quý giá như thế, em không thể làm nó biến mất ngay lập tức. Cũng như tôi ngày xưa đã để dành miếng sô-cô-la đầu tiên trong đời cho đến lúc nó chảy nhão ra mười ngón tay! Em đứng nhìn những đứa trẻ khác đang mút những chiếc kẹo một cách ngon lành. Ăn sau cái vỏ nhem nhèm bần thiêu là một đôi mắt thật ngây thơ, trong sáng. Cái nghèo hèn bao bọc lấy em. Bọc lấy cuộc sống của gia đình em, nhưng vẫn không che được cái ánh sáng lấp lánh, trong trẻo trong cái nhìn của em.

Em kể cho tôi nghe những câu chuyện của em. Nào là Tết năm ngoái lần đầu tiên trong đời, mẹ mừng tuổi em một nghìn đồng. Nào là ngày cúng ông Táo, em thấy bánh chưng một lần... Tôi hỏi em số tiền mừng tuổi đó em dùng để làm gì? Thay cho cái vẻ ngây thơ lúc này là một sự tính toán già dặn đến độ mỉa mai: “Cháu để dành khi nào nhà cháu gặp khó khăn thì đưa lại cho mẹ”. Chẳng biết ai mách bảo em điều này hay cái bản năng vun vén, căn cơ của phụ nữ đã khiến cho đầu óc non nớt của em nghĩ thế. Tôi hỏi cứ như thế biến ngay được những ước mơ của em thành hiện thực, rằng: “Tết này mẹ mua cho ba chị em cháu một gói mứt, vì cháu chưa biết mút nó như thế nào”. Cái kẹo bỗng trở nên đáng ghét trong miệng, tôi nhớ đến những gói mứt nguyên vẹn, mốc meo khi khai ra sau những ngày Tết. Chị em tôi đã chẳng động đến một miếng mứt nào trong mấy ngày Tết, nhất là cái thứ mứt nhuộm phẩm, đóng hộp. Chẳng thừa mứa, nhưng cũng chẳng thiếu thốn, bánh, mứt, kẹo, hoa trái, bánh chưng, xôi nếp, thịt gà... đã trở thành những thứ bình thường không cần phải mơ ước. Tết nào cũng có. Không phải Tết, muốn ăn cũng có. Ôi cô bé nghèo khổ và cái ước mơ nhỏ nhoi!

Tôi chẳng kể cho em nghe câu chuyện cổ tích về ba hạt dẻ dành cho bé Lọ Lem. Vâng, em là cô bé Lọ Lem, nhưng chẳng có hạt dẻ: hạt thứ nhất có một bộ quần áo thật đẹp, hạt thứ hai là một bao lì xì màu hồng, hạt thứ ba là một mâm cỗ Tết với bánh chưng, mứt kẹo và một con gà ngậm bông hoa hồng. Hẳn em sẽ ngạc nhiên, thích thú lắm và lại... để dành. Tôi đã “răm rắp” mang đến cho em gói mứt vào ngày Tết tới. Nhưng còn rất nhiều những đứa trẻ khác như em đang sống ở những bãi rác trong thành phố này, và còn rất nhiều những cái Tết sau này nữa?

Và tôi mơ đến một hạt dẻ thứ tư – cho chính tôi, để ước...

Lưu Hương (học sinh)